

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

1454 - 198X ANUL 28, NR. 698, OCTOMBRIE 2025

Editorial
Lumini de octombrie

Învăluită în culorile care o definesc, luna octombrie ne aminteşte că ne apropiem de iarnă. Zilele calde sunt tot mai rare, ploile, din ce în ce mai reci, aşa că octombrie are grijă să ne pună pregătiţi în braţele anotimpului alb.

În aer se simte mirosul fructelor şi al legumelor care au reuşit să supravieţuiască unei veri de foc. După câteva zile ploioase, trandafirii din grădină s-au mai întremat puţin şi au purces la reînflorire cu aceeaşi dezinvoltură, care îi caracterizează, şi parcă mai dornici ca oricând să ne bucure sufletul prin parfum şi culoare. Natura oferă un spectacol plin de măreţie, încât parcă îl provoacă şi pe om să se ridice la nivelul ei.

În calendarul lui octombrie, la nivel judeţean, s-au înscris câteva evenimente culturale care ne-au revigorat spiritul marcat de atâtea „intemperii" oferite de vremurile pe care le trăim.

Pe 5 octombrie, la Salcia, a fost aniversat scriitorul Zaharia Stancu, la împlinirea a 123 de ani de la naştere. Asociaţia culturală, care îi poartă numele, condusă de prozatorul şi dramaturgul Noru Dogaru, a sărbătorit evenimentul printr-o activitate bogată, constând în: lansări de cărţi apărute anul acesta şi semnate de scriitori teleormăneni (Cristian Gabriel Moraru, George Băicoianu); autoprezentare de carte (Ion Neaţu, Lucica Delcea); recitaluri de poezie în lectura autorilor; expoziţie de obiecte artizanale cu specific local; muzică populară, în interpretarea unor voci consacrate. A urmat apoi vizita la casa memorială „Zaharia Stancu". Pentru că 5 octombrie a fost şi Ziua Internaţională a Educaţiei, un sobor de preoţi a ţinut o slujbă de pomenire a acelor dascăli plecaţi dintre noi, dar care au slujit o vreme învăţământul în comuna Salcia, unii dintre ei fiind scriitori recunoscuţi.

O zi cu totul specială a fost 9 octombrie, când s-a desfăşurat Festivalul Naţional de Literatură, „Marin Preda", ediţia a XIX-a, la Alexandria, în incinta Colegiului Naţional „Mircea Scarlat", la care au participat, alături de premiaţi, numeroase personalităţi culturale din ţară şi din judeţul nostru. Într-o atmosferă plăcută, s-a vorbit despre Marin Preda, s-au susţinut comunicări cu trimitere la opera predistă, s-au acordat premiile câştigătorilor. Printre invitaţi s-a aflat şi Alexandru Preda, fiul marelui scriitor.

Premiile acordate câştigătorilor au venit din partea unor prestigioase reviste literare: Luceafărul de dimineaţă (Bucureşti), Neuma (Cluj-Napoca), Argeş (Piteşti), Bucureştiul literar şi artistic (Bucureşti), Mozaicul (Craiova), Litere (Târgovişte), Sud (Bolentin Vale), Caligraf (Alexandria).

Organizatorii festivalului au fost: Consiliul Judeţean Teleorman şiCentrul Judeţean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiţionale, Teleorman. Directorul acestui eveniment de excepţie a fost cunoscutul prozator, poet, dramaturg, eseist..., Ştefan Mitroi.

Dorim scriitorilor premiaţi să ajungă cât Marin Preda de mari, iar organizatorilor le mulţumim pentru invitaţie la acest evenimentul cultural, intrat în tradiţie!

Domniţa NEAGA

Ziua Mondială a Educației sărbătorită la Roșiorii de Vede!

Vineri, 3 octombrie, Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport,a celebrat, în avans, Ziua Mondială a Educației, o zi în care nu am vorbit doar despre lecții, ci mai ales despre OAMENI. Despre cei care, prin dăruire și profesionalism, modelează caractere și schimbă destine.

Evenimentul a fost deschis de David Pișcaru, elev în clasa a II-a la Școala Gimnazială „Zaharia Stancu", care a adus emoție și nostalgie printr-o poezie dedicată educatoarelor.

A urmat vizionarea unui material video, rezultat al provocării lansate comunității: aceea de a trimite un gând, o fotografie sau un simplu „mulțumesc" pentru cadrele didactice care au lăsat urme adânci în sufletele elevilor. Din toate aceste povești, am descoperit încă o dată cât de mult contează un profesor bun în viața unui copil. Mesaje emoționante au fost aduse de: Maria Lupu, elevă la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu", care a transmis o mărturisire plină de recunoștință pentru doamna învățătoare Mirela Voiculeanu, iar foști elevi i-au trimis, la rândul lor, gânduri și mulțumiri; Maia Brătan, elevă la Colegiul Național „Anastasescu", a

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Continuare în pag. 5

Pe Vedea în jos...
- ediția a II-a -

...a avut loc joi, 23 octombrie 2025. *„Pe Vedea în jos..."* nu este doar un titlu, ci un drum al sufletului prin locuri încărcate de istorie, credință și natură.

La ora 10, ne-am aflat într-un loc în care timpul pare să respire în ritmul rugăciunii și al poeziei – *Mănăstirea Coșoteni*, loc al tăcerii și al cuvântului deopotrivă. După rugăciunea spusă de starețul Mănăstirii „Sf. Mare Mucenic Dimitrie" din localitatea Cosoteni, protosinghel Ciprian Florea, poezia a prins ecou între zidurile albe, purtând în ea liniștea și lumina care se așază peste acele locuri. Ne-am bucurat de versurile de inspirație religioasă și reflexivă oferite de Cristina Onofre Rousseau (Pitești), Monica Tuinete (Roșiorii de Vede) și Cristina Maria Bălțăteanu (Drăgănești de Vede).

Apoi, ne-am continuat drumul „pe Vedea în jos", spre minunata pădure Manciu, unde se înalță Stejarul Haiducului – un martor de 252 de ani al timpului și al poveștilor. O poveste poetică, care aduce POEZIA în mijlocul uneia dintre sursele ei de inspirație cele mai frumoase... PĂDUREA. Iar Pădurea Manciu din Drăgănești de Vede s-a dovedit a fi la fel de primitoare ca și la prima ediția de anul trecut.

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Continuare în pag. 5

Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice
O viață de iubire, un secol de înțelepciune

În data de 1 octombrie, la Roșiorii de Vede, am trăit clipe cu adevărat emoționante, prilejuite de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice. Într-un cadru festiv, oferit de Casa de Cultură, plin de emoție și bucurie, au fost omagiate 41 de cupluri care au împlinit 50 de ani de căsătorie și două persoane care au ajuns la venerabila vârstă de 100 de ani.

Sărbătoarea a fost deschisă printr-un ceremonial religios susținut de preoți din Protoieria Roșiorii de Vede, aducând binecuvântare și recunoștință sărbătoriților.

În continuare, primarul municipiului Roșiorii de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, a îmbrăcat haina ofițerului de stare civilă și, cu aceeași solemnitate ca în ziua nunții lor, i-a chemat pe fiecare în parte și le-a adresat întrebarea rostită cuplurilor în urmă cu jumătate de secol: Consimțiți să rămâneți în continuare în căsătorie? Cu emoție în glas și ochii plini de lumină, au spus din nou DA, confirmând o viață de dragoste, respect și dăruire: Alexandru Titu și Eleonora; Bardac Ilie și Stela; Bozdoc Petre și Corina; Bud Mihai și Georgeta; Băltoiu Nicolae și Iuliana; Chivu Alexandru și Niculina; Ciobanu Marin și Elena; Culcea Alexandru și Anica; Dincă Constantin și Niculina; Dragnea Iulian și Florica; Dragomir Nicolae și Aurelia; Dulă Marin și Alexandrina; Ghene

Traian și Lucia; Ghica Marian Andrei și Emiliana; Gurlui Costică și Constanța; Ilie Ion și Victoria; Leonte Marin și Elena; Lungu Marin și Niculina; Martinescu Ilie și Elena; Matei Nicolae și Tudora; Mircea Paul și Dumitra; Moldoveanu Norel și Ileana; Morcov Anton și Constanța; Mănache Ilie și Sanda; Neagu Stancu și Elena; Nicolae Stelian și Ștefania; Niculescu Niculae și Maria; Niculescu Sevastian și Mafteia; Niță Mitică și Ana; Pene Iulian și Maria; Popa Ion și Maria; Pîrjol Alexandru și Anastasia; Raicu Gheorghe și Maria; Sandu Vasile și Floarea; Soare Aristide și Nicoleta; Stoican Marin și Floarea; Stoicovici Gabriel

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Continuare în pagina 5

Legendă, mit, istorie, credinţă

Marți, 21 octombrie 2025, în sala de festivități a Casei de Cultură din municipiul Roșiorii de Vede, a avut loc lansarea volumului „Mănăstirea Cosoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, de la Negru Vodă la Buna Vestire 2025", semnată de gl. lt. (r) Valentin Becheru și Veronica Cojocaru, muzeograf.

În prezența Prea Sfințitului Părinte Galaction Stângă, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, evenimentul a debutat sub semnul rugăciunii și binecuvântării, ceea ce i-a dat un aer de solemnitate și măreție. Pentru că tot ce vine din dragoste și dăruire este sortit izbânzii și iluminării. Așa cum spunea și părintele Cătălin Păunescu, consilier administrativ în cadrul Episcopiei Alexandriei și Teleormanului, moderatorul

Florina CARVACI

Continuare în pagina 5

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.09.2025 – Toamnă. Calendaristic e toamnă. Se simte în aer o uşoară nostalgie după ploile de duminică. Temperaturile ridicate din ultimul timp te-au ofilit, te-au dezechilibrat.

3.09.2025 – Bâlciul - cu muzica lui, cu farmecul său vechi sau nou - îşi scrie povestea cu turle şi trâmbiţe şi asta te bucură, îţi „saltă inima de bucurie”, când te gândeşti că încă există, că austeritatea nu i-a luat dreptul la viaţă…

7.09.2025. „Luna sângerie”. Eclipsă totală de lună, eveniment care a oferit priveliştea impresionantă a unei „luni sângerii”, roşii, pe cer. Fenomen numit „împrăştierea Rayleigh”, spun specialiştii.

8.09.2025 – Deschiderea anului şcolar 2025-2026. Tensiuni. Modificări în structura reţelei şcolare şi a normei didactice, ajustări ale fondului de burse, noi reguli pentru examenele naţionale, dezbateri, proteste. Încât te întrebi: începe sau nu începe şcoala?

9.09.2025 - Poluarea luminoasă ascunde cerul: „Copiii de azi ar putea fi ultima generaţie care mai vede Calea Lactee”. Lumina oraşelor fură vizibilitatea stelelor şi reduce contactul direct al oamenilor cu cerul înstelat, spune Andrei Juravle, fondator şi vicepreşedinte al Societăţii Române pentru Astronomie Culturală. Fenomenul afectează şi natura şi sănătatea oamenilor. Păsările şi insectele îşi pierd reperele, iar lumina artificială excesivă perturbă somnul şi starea de bine a oamenilor (mediafax.ro).

10.09.2025 – Soteu. Discursul preşedintei Comisiei Europene, Ursula Von der Leyen.

11.09.2025. Gala laureaţilor Festivalului concurs de muzică populară „Pe deal la Teleormănel” – pe scena de spectacole din centrul oraşului de pe Vedea, Olena Hamurar, o tânără, o adolescentă, din Ucraina, primeşte Premiul Episcopiei Alexandriei şi Teleormanului. Îşi face semnul crucii, sărută icoana oferită odată cu premiul, şi zâmbeşte. Un zâmbet plin de lumină, un gest pornit din credinţă şi iubire, unicitate…

20.09.2025 – „Tandreţea şi Bunătatea nu sunt semne ale slăbiciunii şi ale disperării, ci manifestări ale tăriei şi dârzeniei” (Kahill Gibran).

23.09.2025 – „Toamnă roşioreană” – muzică şi poezie. Poezie de aici, de la câmpie, poezie de undeva de la deal, de la munte – un curcubeu de lumini şi umbre peste oraşul tău în care oamenii de cultură au mai făcut un pas pe tărâmul artei. Cristina Onofre, poeta din Câmpulung Muscel, Domniţa Neaga, Aurelia Bărbuţ, şef Serviciul pentru Cultură, Educaţie, Creaţie şi Sport, Tedy Stîngă, membru al Trupei Euroton, Leea Macacin, elevă, poezia poetei Liliana Rus, un public al oamenilor de cultură şi nu numai. Oameni care au privit şi au ascultat de aproape sau mai de la distanţă, în funcţie de locul pe care l-au ocupat în spaţiul special amenajat sau la umbra copacilor din Parcul Central „Nicolae Popescu Vedea”.

24.09.2025 – Mesaj impresionant al unei jurnaliste privind legea magistraţilor: „Domnilor judecători ai CCR, ridicaţi-vă la înălţimea statutului moral al misiunii dumneavoastră pentru şi de dragul celor cărora le lăsaţi această ţară după ce nu veţi mai fi. Dovediţi chirurgului care v-a operat, dovediţi profesorului căruia îi datoraţi cine sunteţi dumneavoastră astăzi, dovediţi arhitectului care v-a proiectat casa în care locuiţi în tihnă, dovediţi milioanelor de români care muncesc exemplar şi responsabil, la fel ca dumneavoastră, că încă mai credeţi în meritocraţie. Validaţi reforma pensiilor speciale. Românii aşteaptă cu disperare un semnal de la dumneavoastră că încă mai credeţi în viitorul meritocratic şi astfel prosper al acestei ţări. V-am încredinţat cea mai importantă decizie despre viitorul şi direcţia acestei ţări” (Economica.net).

25.09.2025 – Un chat GPT a ajutat o femeie să câştige 150.000 de dolari la loterie.

26.09.2025 – Zi de toamnă rece, vânt răscolind coroanele copacilor, spulberând frunzele abia colorate, nori negri îngrămădiţi deasupra oraşului, dar ploaia… nu.

28.09.2025 – Crizanteme albe, roz, mov, grena, galbene, poarta al cărui grund s-a desfăcut ca nişte solzi datorită intemperiilor, Gera, căţeluşa venită de niciunde şi puiul ei, Dolfi, bucurându-se întâmpinându-te, coţofenele, cântecul fazanilor, foşnetul frasinilor şi al salcâmilor, mama, cu zâmbetul ei de mamă… uşa deschisă a căsuţei… parfumul merelor şi al strugurilor… Zâmbreasca.

30.09.2025 – Ceaţă. Burniţează uşor, ca toamna.

Florina CARVACI
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Citatul lunii

„Iubirea creştină nu este un sentiment, ci o stare, o acordare a sufletului, când în el trăieşte pregătirea permanentă de a-l vedea pe omul iubit ca pe Hristos Însuşi.”.

(Aleksandr Tkacenko, *Fluture în palmă*)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

În această toamnă, prima perioadă de vreme rece a început marți, 30 septembrie 2025, când a căzut, dimineața, prima ceață. Apoi joi, 2 octombrie, și vineri, 3 octombrie, au căzut ploi torențiale, pe durata unui cod portocaliu, în cantitate mare.

A doua perioadă rece a început luni, 6 octombrie cu ploi moderate și apoi, pe durata ciclonului Barbara și a unui cod portocaliu, prelungit marți, 7 octombrie, și miercuri, 8 octombrie.

Au căzut peste 100 litri/ m² de apă atât de necesară agriculturii.

La prânz

Unele consecințe ale reformării statului declanșată în această vară de Guvernul României se produc și în zona Roșiori: unele instituții nu mai răspund solicitărilor cetățenilor în 30 de zile de la data cererilor, unele procese au fost suspendate ș.a.

În amurg

De la stația C.F.R. Roșiori Est și până la bariera spre Turnu Măgurele de pe strada Dunării, Bulevardul Comercial e mărginit de ierburi înalte și ciulini până în rambleul căii ferate. Sigur vor fi culcate la pământ de fenomenele mteorologice, ce vor sosi.

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

Trăire creştină

Sfinții din calendar, martori ai jertfei noastre

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir, și a Sfântului Cuvios Dimitrie Basarabov, din zilele de 26 și, respectiv, 27 octombrie, ne aduce în prezent o temă extrem de actuală: sfinții au fost fericiți cât timp au viețuit pe pământ au fost fericiți? Sau au avut acces la vreo sursă de fericire neidentificată de noi, muritorii de rând? Spun acest lucru pentru că astăzi toți încercăm să fim fericiți, iar dacă cineva are o mină de tristețe ne deranjează profund, ca și cum viața ar trebui dusă numai pe culmile fericirii.

Voi răspunde la întrebările anterioare printr-un cuvânt previzibil: sfinții nu au fost tot timpul vieții fericiți. Suntem tentați să vedem numai „partea plină a paharului”, neluând în seamă că dincolo de aceasta este multă suferință, trudă, efort continuu și toate asemenea acestora.

Dimitrie, un tânăr credincios și cu o educație aleasă, a fost guvernator al Tesalonicului. Pentru că L-a mărturisit pe Hristos și pe mulți i-a întors la credință, mai întâi a fost întemnițat, iar mai apoi ucis cu sulițele, la porunca împăratului Maximian. Trupul Sfântului Dimitrie a fost îngropat cu cinste de către creștini și, după un timp, din mormântul său au început să curgă picături de mir frumos mirositor, prin care s-au săvârșit multe minuni și vindecări. Din acest motiv, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie este numit și Izvorâtorul de Mir și este cunoscut până astăzi ca mare făcător de minuni. Un guvernator alege să moară pentru Hristos! Greu, ușor? Nu știm. Dar ce știm este tocmai această descoperire a lui Dumnezeu pe care o face dincolo de mormânt. Adevărata putere a Sfântului Mare Mucenic Dimitrie este cea de după moarte, nu cea care pe care a avut-o ca guvernator și care este certificată pentru veșnicie. Aici e taina lucrării lui Dumnezeu care îl dorește pe om fericit pentru veșnicie sau eternitate cum nuanțat spun unii. Nu putem fi fericiți total într-o lume supusă trecerii și schimbării. Ar fi absurd să credem că ni se poate întâmpla acest fapt. Căutarea asiduă a fericirii, frenetismul cu care umblăm după a găsi drumul perfecțiunii și al fericirii, ne aduc uneori în pragul disperării. Astăzi, prin rețelele de socializare, se promovează fericirea ca fapt social. Or, un zâmbet din telefon nu corespunde cu un zâmbet în fața oglinzii, unde putem vedea și alte aspecte din viața noastră mai puțin instagramabile. „Bucurați-vă și vă veseliți că plata voastră multă este în ceruri!” ne îmbie cuvântul scripturisitic. Se pare că fericirea e de cealaltă parte a vieții. Și dacă e așa? Sfinții ne arată acest fapt, ca unii care au văzut împlinirea umanului dincolo de limitele înguste ale acestei lumi.

Dacă nu este înviere, creștinii sunt cei mai de plâns în lumea aceasta, zice Sfântul Pavel. De ce? Pentru că dragostea lui Hristos este, în lumea aceasta, totdeauna răstignită. Viața noastră va fi o suferință necurmată, câtă vreme lumea, în întregul ei, nu va fi mântuită. Devenim creștini pentru că „Dumnezeu este dragoste”, iar nu pentru că aceasta ne ușurează cariera pământească. În viața creștină, fericirea noastră nu este decât Hristos, conștiința că El este Adevărul, și nimic altceva, fapt trăit de sfinți și împropriat în viața lor. Într-o zi, un om în trecere pe la Muntele Athos a pus această întrebare mai multor Stareți: „Care este lucrul cel mai însemnat în viața noastră?”. De fiecare dată, i s-a răspuns: „Dragostea dumnezeiască; a iubi pe Dumnezeu și a iubi pe aproapele”. El a zis: „Eu nu am dragoste nici pentru rugăciune, nici pentru Dumnezeu, nici pentru ceilalți. Ce-i de făcut?”. Apoi a hotărât de la sine: „Voi face ca și cum aș avea această dragoste”. Treizeci de ani mai târziu, Duhul Sfânt i-a dat harul dragostei – Sfântul Siluan Athonitul.

Unul dintre reprezentanții de seamă ai vieții creștine, odrăslit de frații noștri români care trăiesc în sudul Dunării, a fost Sfântul Dimitrie zis „cel Nou” sau „Basarabov”, ale cărui moaşte se găsesc azi în Catedrala Patriarhală din Bucureşti. A trăit în veacul al XIII-lea, deci în timpul „imperiului” de la Târnovo, întemeiat de români şi de bulgari sub conducerea fraţilor Petru şi Asan. S-a născut în satul Basarabov, aşezat pe râul Lom, un afluent al Dunării, în apropierea oraşului Russe. Părinţii lui erau oameni săraci, care nu l-au putut da la învăţătură, de aceea, de mic a fost nevoit să-şi câştige el însuşi cele necesare traiului. Ani în şir, a păscut vitele şi oile ţăranilor din sat, pe colinele din preajma Dunării şi pe văile înverzite ale râului Lom. Viaţa în mijlocul naturii a oferit tânărului păstor prilejul de a admira mereu frumuseţile firii celei văzute, ajutându-l să iubească şi mai mult pe Făcătorul lumii văzute şi nevăzute. În duminici şi sărbători, a luat parte alături de părinţi şi de ceilalţi credincioşi, la slujbele săvârşite în biserica satului, putând astfel să asculte învăţăturile de viaţă îndrumătoare ale Mântuitorului Iisus Hristos, ale Sfinţilor Săi Apostoli şi ale Sfinţilor Părinţi. Atmosfera de viaţă autentic creştină din familie, ca şi învăţăturile pe care le auzea la biserică, l-au făcut să fie blând şi milostiv cu toţi semenii săi. Postea şi se ruga mereu, aşa cum se cuvine unui adevărat creştin. Se îngrijea mult de cei săraci, cărora le împărţea o parte din hrana pe care o primea de la consătenii săi pentru paza vitelor. Se spune că, pe când şi-a simţit sfârşitul aproape, a venit pe malul Lomului şi s-a aşezat între două lespezi de piatră ca într-un sicriu. Şi astfel şi-a încredinţat sufletul lui Dumnezeu, fiind înconjurat în chip nevăzut doar de sfinţii îngeri.

Fericirea este un sentiment la care ajungem fără să ne dăm seama uneori. Un răsărit de soare sau un zâmbet cald al persoanei iubite ne poate face fericită o zi. Dar după aceea poate veni o altă zi în care nefericirea să intre adânc în viața noastră. Până atunci, „Pentru ce calea necredincioșilor este cu izbândă și pentru ce toți călcătorii de lege sunt în fericire? Tu i-ai sădit și ei au prins rădăcini, au crescut și au făcut roade. Tu ești aproape numai de buzele lor, iar de inima lor ești departe. Pe mine însă mă cunoști, Doamne, mă vezi și cercetezi dacă inima mea este cu Tine.” (Ieremia 12, 1-3)

Preot **Eugen Cătălin PĂUNESCU**
Consilier Administrativ-Bisericesc –
Episcopia Alexandriei și Teleormanului

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu,
Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu, Monica Tuinete
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Atanasie Petrescu,
Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat,
Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu, Rebeca Ioana Zoltan
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Florina Carvaci
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56,
Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619,
e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria
str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

PILOȚI CARE FAC ISTORIE:

OMAGIU PRINȚULUI AVIAȚIEI ROMÂNE

Căpitanul aviator Constantin Cantacuzino, cunoscut sub porecla „Bâzu”, a fost (şi sperăm să rămână) pilotul român de vânătoare cu cel mai bogat palmares: 60 de avioane inamice doborâte. În 2025, se împlinesc 120 de ani de la naşterea lui (11 noiembrie 1905), ceea ce ne oferă ocazia nouă, românilor, urmaşii săi, să ne adunăm pentru a-i cinsti memoria.

ASOCIAȚIA AVIATORILOR BRAŞOVENI, cea mai veche organizaţie din România care are ca principal obiectiv statutar cercetarea istoriei Aviaţiei Române şi elogierea Eroilor săi, şi-a asumat răspunderea de a oferi românilor o activitate demnă de Căpitanul Bâzu Cantacuzino şi a ales şi locul cel mai potrivit: comuna Jilavele, din Ialomiţa, locul unde aviatorul şi-a petrecut copilăria şi unde a rămas viu în memoria localnicilor, care i-au dedicat un monument. Oamenii cu ideile şi cu „alergătura” au fost Aurelian Bucur, Traian Dumbrăveanu şi Mihai-Atanasie Petrescu, ajutaţi şi de localnicul Doru Dumitru şi de doamna Liliana Gavriliu, care a „desenat” afişul. Am avut numeroase sesiuni de brainstorming, iar în scurt timp am putut alcătui un proiect de desfăşurător. Am luat legătura cu oamenii inimoşi din Jilavele şi i-am molipsit cu entuziasmul nostru. Am solicitat sprijinul Forţelor Aeriene şi ne-am bucurat de un răspuns pozitiv cât se poate de prompt. Aurelian Bucur s-a ocupat de monumentul aviatorului, plasat chiar în faţa Primăriei Jilavele, ajutat de prietenul nostru, cdr. (r.) aviator Ion Breazu şi de administraţia locală. Palele de elice de lângă bustul lui Bâzu au primit o vopsea nouă, o eşarfă tricoloră şi plăcuţele argintii care mărturisesc admiraţia şi respectul Asociaţiei Aviatorilor Braşoveni. Părintele Daniel Minea, de la Biserica „Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil” din Jilavele, a fost omul nostru „din interior”, participând la rezolvarea tuturor problemelor de organizare. Colectivul de cadre didactice de la Şcoala Gimnazială „Constantin Cantacuzino” a iniţiat o serbare şcolară, pe care a inclus-o în program. Domnul Primar Marius Brutaru, un spirit deschis şi un colaborator perfect, a supravegheat toate pregătirile şi… zorii zilei de 21 septembrie 2025 au vestit o zi frumoasă, cum nu se poate mai bună pentru o activitate reuşită.

Am ajuns la Jilavele, noi, delegaţia Asociaţiei Aviatorilor Braşoveni, în jurul orei 10. Am parcat maşina în faţa Primăriei şi am făcut cunoştinţă cu jilăvenii, pe care i-am simţit din prima clipă cât ne sunt de apropiaţi; domnul Primar Marius Brutaru şi angajaţii Primăriei ne-au făcut imediat să ne simţim „de-ai casei” şi, împreună, am finisat toate detaliile pentru desfăşurarea activităţii. Surpriza pregătită de Aurel, cele câteva sticle de vin care aveau pe etichetă afişul activităţii, a fost extrem de bine primită.

Nu e o premieră pentru noi, dar de fiecare dată simţim aceeaşi bucurie atunci când, câte unul sau în grupuri, sosesc prietenii, colaboratorii şi invitaţii. Istoricul Dan Antoniu, cunoscător perfect al biografiei şi activităţii personalităţii sărbătoritului; generalul de flotilă aeriană Nicolae Creţu, comandantul Bazei 57 Aeriene „Căpitan aviator Constantin Cantacuzino”, urmat, după scurt timp, de un autocar care îi aducea pe subordonaţii domniei sale, apoi actriţa Doina Ghiţescu, comandorul Mihai Pena, directorul Muzeului Naţional al Aviaţiei Române şi domnul Şerban, Principe Cantacuzino, urmaşul eroului care ne adusese pe toţi acolo. Se mărea, în fiecare clipă, şi grupul de localnici care completau „distribuţia”, copii şi adulţi care purtau costume populare. Tribuna improvizată pentru public s-a umplut, de asemenea, şi am observat cu bucurie prezenţa unor prieteni, unul fiind chiar fostul nostru elev la Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” din Roşiorii de Vede, aviatorul Petre Ionescu.

Apoi s-a făcut ora 12:00, ora oficială de începere a activităţii. Marşul de întâmpinare a anunţat sosirea în dispozitiv a militarului cu gradul cel mai mare, domnul general Nicolae Creţu, care, după ce a salutat Drapelul de luptă al Bazei 57 Aeriană „Căpitan Aviator Constantin Cantacuzino”, a primit onorul Gărzii şi a aprobat începerea programului.

Domnul sublocotenent Piticar, speakerul care a prezentat activitatea, a început în forţă: a anunţat că monumentul lui Bâzu Cantacuzino şi participanţii la adunarea festivă vor fi survolaţi de două elicoptere IAR-330 Puma de la Baza 57.

Slujba de pomenire a Eroului Aerului a fost săvârşită de un sobor de preoţi, coordonat de Părintele Daniel Minea. După Veşnica Pomenire, ne-am bucurat de a doua trecere a „Pumelor”. Cunoscând cum gândesc copiii, sunt sigur că mulţi dintre tinerii jilăveni au visat să înlocuiască, la un moment dat, echipajele elicopterelor de la „Mihail Kogălniceanu”.

În continuare, la microfon au venit domnul Primar Marius Brutaru, cercetătorul Dan Antoniu, fostul primar de Jilavele, domnul Stoene, acela care, şi cu ajutorul regretatului profesor Ion Alexandrescu, a edificat monumentul pilotului, doamna profesoară Mihaela Pascu, cea care a iniţiat proiectul atribuirii denumirii „Căpitan Aviator Constantin Cantacuzino” şcolii gimnaziale din Jilavele (mi-am amintit că şi eu am încercat dar fără succes, acum 15-20 de ani, să propun un nume pentru liceul în care funcţionam), Alteţa sa, Şerban Principe Cantacuzino, Mihai-Atanasie Petrescu, scriitorul Titi Damian (frumoasă surpriză pentru noi, l-am cunoscut la Roşiorii de Vede, la o întâlnire între scriitorii teleormăneni şi cei ialomiţeni, i-am citit opera, dar nu ştiam că domnia sa a fost profesor chiar la şcoala din Jilavele), Doina Ghiţescu, actriţa care ştie de fiecare dată să pătrundă în inimile publicului şi, la final, domnul general de flotilă aeriană Nicolae Creţu. Cred că asistenţa a primit cu căldură alocuţiunile şi sper că, aşa cum am avut onoarea să spun şi la microfon, copiii au înţeles cine a fost Bâzu Cantacuzino şi de ce atâta lume a invadat duminica, 21 septembrie 2025, localitatea Jilavele.

Elevii, îndrumaţi de profesorii lor, au prezentat un foarte frumos program artistic, alcătuit din recitări, cântece şi dansuri populare. Nu s-au lăsat mai prejos nici membrii grupului vocal bărbătesc, interpreţii unor frumoase cântece patriotice.

Când speakerul a anunţat sfârşitul activităţii, am simţit din partea tuturor satisfacţia unui lucru bun, bine făcut şi bine primit. Am avut sentimentul că ne-am făcut datoria faţă de un mare luptător şi, prin el, faţă de toţi eroii poporului român.

P.S. *Activitatea „Omagiu Prinţului Aviaţiei Române”, desfăşurată la Jilavele, duminică, 21 septembrie 2015, a fost iniţiată de Asociaţia Aviatorilor Braşoveni şi organizată de noi cu sprijinul şi împreună cu autorităţile şi instituţiile din Jilavele şi Baza 57 Aeriană. Subliniez că Asociaţia Aviatorilor Braşoveni nu a avut nevoie de aprobarea sau implicarea vreunei alte asociaţii pentru istoria aviaţiei în organizare şi nici nu ne-am substituit nimănui.*

Asociaţia Aviatorilor Braşoveni a fost înfiinţată, în 1987, de un grup de aviatori militari veterani ai celui de-Al Doilea Război Mondial şi constructori de aeronave de la ICA Braşov, are personalitate juridică, aşa cum prevede legea şi nu este nici subordonată, nici filială locală a altei asociaţii.

Prof. **Aurelia Petrescu,**
Prof. **Mihai-Atanasie Petrescu**
Foto: **Aurelian Bucur**

Priorități românești

Grigore Antipa

Aducem astăzi, în prim plan, la rubrica noastră „Români remarcabili” sau „Priorităli românești”, numele savantului român Grigore Antipa: biolog, naturalist, darwinist, zoolog, ihtiolog, ecolog, oceanolog și profesor universitar, membru al Academiei Române, al cărui nume a intrat în memoria noastră colectivă mai puțin prin cunoașterea vieții și activității sale, ci mai cu seamă prin raportarea la ctitoria sa cea mai mare și, evident, cea mai popularizată: Muzeul de Istorie Naturală ce-i poartă numele și care se află în Piața Victoriei din București. Ca personalitate românească remarcabilă, numele său stă, cu îndreptățire, alături de nume românești cu rezonanță, precum cele ale lui Saligny, Haret, Racoviță, Iorga, Brâncuși, Enescu, Eminescu și lista poate continua. Grigore Antipa nu este doar un săditor de cultură și știință românească, el este chiar un antemergător în tot ceea ce se întâmpla în Europa acelor vremuri, în domeniile în care el și-a adus contribuția.

Nașterea sa nu s-a produs sub auspicii favorabile. Curând după aceasta, îi moare tatăl, avocat în Botoșani, iar la vârsta de șapte ani rămâne orfan și de mamă, Zoe, răpusă de febra tifoidă. Alături de fratele său vitreg (Nicolae Leon, dintr-o căsătorie anterioară a mamei), mai mare decât el, este luat în grija unui unchi, Panaite Șendrea, fratele mamei sale. Unchiul Panaite dorea ca pe Nicolae să-l facă medic, așa că l-a trimis să studieze științele naturii la Universitatea din Jena, în Germania.

Grigore Antipa și-a petrecut copilăria într-un cartier din Botoșani, unde erau mulți copii, armeni și evrei, ceea ce l-a deprins cu limbile străine. Apoi, a urmat cursurile Pensionului „Mărgineanu” din Botoșani, după care a trecut la Institutul Academic din Iași, cea mai bună școală a timpului, întemeiată de un grup de profesori universitari, majoritatea membri ai „Junimii”. Aici, „am avut norocul să fiu elevul a patru învățați dascăli care au trezit în mine interesul viu pentru științele ce ne predau și au avut o influență hotărâtoare asupra dezvoltării mele ulterioare”, își va aminti, mai târziu, Grigore Antipa. Acești patru mari dascăli au fost: geologul Grigore Cobălcescu, chimistul Petru Poni, A.D. Xenopol – profesor de istorie și Petre Missir – profesor de economie politică. La institut, s-a împrietenit cu un alt viitor mare savant, colegul său de bancă - Emil Racoviță, fondatorul biospeologiei. Cine și-ar fi închipuit atunci că, peste ani, cei doi colegi de bancă vor deveni academicieni și că Grigore Antipa va fi cel care, în anul 1910, îi va face raportul de primire în Academia Română lui Emil Racoviță? Ce frumos!

La un moment dat, Nicolae a venit într-o scurtă vizită în România și s-a decis să-l ia pe fratele Grigore la Jena, unde îi obține și o bursă, prin care Grigore devine, începând din anul 1855, student al Universității de aici, unde, printre alții, era profesor și celebrul savant Ernst Haeckel (1834-1919), autorul celebrei legi ce-i poartă numele, cunoscută și ca Legea fundamentală a biogenezei. Haeckel nu era doar prorectorul Universității, ci era una dintre cele mai proeminente personalități ale științei europene. Prin seriozitate, inteligență și comunicativitate, Grigore Antipa cucerește repede simpatia marelui savant care, până la sfârșitul vieții, îl va menționa pe discipolul său român drept unul dintre cei mai înzestrați studenți ai lui.

În iarna lui 1888-1889, Antipa vizitează stațiunea zoologică de la Villefranche-sur-Mer, unde își descoperă adevărata vocație, cea de cercetător al faunei marine. Face cunoștință cu faimosul cercetător și om de televiziune Jacques Yves Costeau și cu prințul Albert de Monaco, fondatorul celebrului Institut Oceanografic din Monte Carlo, un pasionat al cercetărilor marine. În 1891, își susține teza de doctorat despre meduzele fixate din Arhipeleagul Spitzbergen, primind de la Haeckel calificativul „summa cum laudae”. După terminarea facultății, pleacă la specializare în stațiunea zoologică de la Napoli, unde se inițiază în ihtiologie, în studiul migrației peștilor. În apropierea insulei Capri (Italia), a descoperit o nouă specie de meduză fixă (Capria sturdzii).

În 1892, se întoarce în țară. Deși avea doar 25 de ani, i se cere să organizeze un muzeu de istorie naturală și să se ocupe de organizarea pescăriilor. Este primit în audiență la regele Carol I. Antipa făcând studii în Germania, țară de care monarhul era legat prin mii de fire sentimentale, între cei doi s-a înfiripat rapid o relație. Suveranul era dornic să modernizeze toate sectoarele de activitate ale țării, așa că i-a facilitat tânărului cercetător îmbarcarea pe navele militare românești din Marea Neagră, în vederea desfășurării primelor programe sistematice de cercetare a acestei mări. De-acum s-a consacrat studierii Dunării și Mării Negre, participând, în anul 1893, la o expediție organizată în jurul acestei mări de către țările riverane și care a durat nouă luni. Regele Carol I a pus la dispoziție pentru această expediție crucișătorul Elisabeta. Cu această ocazie, Antipa a întreprins primele cercetări de biologie marină. Cele mai semnificative rezultate au fost obținute în domeniul hidrologiei, el fiind considerat un precursor în acest domeniu, atât în știința românească, cât și în cea mondială.

Este întemeietor al școlii românești de hidrologie și ihtiologie. Este creatorul Institutului Biooceanografic din Constanța cu cele două rezervații și stațiuni de cercetare: Agigea și Caliacra. A pus la cale, cu sprijinul regilor Carol I și Ferdinand, un plan de exploatare rațională a pescăriilor din Lunca și Delta Dunării și de la limanurile de la nordul și sudul gurilor Dunării. Aplicând principiile ecologice ale lui Haeckel, acest plan a dublat în 10 ani producția de pește și de icre negre, fără să distrugă mediile și, îndeosebi, locurile de înmulțire ale peștilor. Sistemul Antipa a fost preluat, în 1947, de regimul zis comunist și dezvoltat până în 1965. Ulterior, a fost înlocuit cu sistematizarea desecărilor, a îndiguirilor și a canalizărilor, politică ce a condus la accelerarea curenților pe canale și la prăbușirea producției piscicole.

Organizarea de către Antipa a Muzeului de Istorie Naturală a stârnit interesul specialiștilor străini care i-au solicitat o lucrare în acest sens, lucrare publicată, în 1934, cu titlul: „Principes et moyens pour la réorganisation des musées d' histoire naturelle” – o diorama cu fauna din tundră, din savană, din prerii, din deșert, din zone inundabile etc. Antipa a decedat în 29.03.1944, în București. In memoriam: îi poartă numele Muzeul de Istorie Naturală, nava de cercetări marine, un premiu oferit de Academia Română, iar Banca Națională a pus în circulație o bancnotă și o monedă cu chipul său.

Prof**. Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Ce ar fi dacă…?

Ce ar fi dacă toate reclamele din oraș ar fi înlocuite cu poezii?

Te trezești dimineața și ieși pe stradă. În locul panourilor care țipă „Cumpără! Consumă! Fii fericit prin obiecte!”, vezi versuri care dansează pe ziduri: „Respiră adânc, chiar și betonul are rădăcini” sau „Zâmbește azi, căci fiecare clipă e un oraș în sine”. Strada pare să respire. Suntem obligați să privim, să citim, să simțim.

Oamenii încetinesc. Metroul nu mai e doar un loc de scuze pentru a nu privi în ochii altora, ci un spațiu unde cuvintele te ating în timp ce trenul gonește. Copiii citesc graffiti-ul poetic și râd la rimă, iar cei bătrâni se opresc și murmură un „așa era odată…”. Amintiri trezite de versuri care nu vând nimic, dar dau totul: emoție.

Poezia pe clădiri ar transforma orașul într-un organism viu. Nu mai ești doar pasager pe trotuar, ci participant la un dans invizibil de sensuri și sentimente. Reclamele care strigau „Ai nevoie de asta!” dispar, iar în locul lor, descoperi: „Ai nevoie doar să fii aici”.

Și ce se întâmplă cu oamenii? Încep să observe. Oglinda vitrinelor reflectă mai mult decât chipuri obosite: reflectă atenția noastră la frumusețea ascunsă. Fiecare zi devine o invitație să simți, nu să cumperi. Și, poate, într-o dimineață banală, cineva se oprește în fața unui zid și râde singur la un vers: „Ai uitat că poți să zbori chiar și pe străzile asfaltate?”.

Poate că atunci, doar atunci, orașul ar fi cu adevărat viu.

Medeea Ioana ZOLTAN
Elevă la Colegiul Național „Anastasescu”

Jurnal de student

Între începuturi și imperfecțiuni

Îmi amintesc și acum primele zile din facultate. Emoția, entuziasmul, dar și acel sentiment copleșitor că trebuie să demonstrez ceva. Eram convinsă că toți ceilalți știu exact cine sunt, ce vor să facă și cum să arate perfect în orice context. Între timp, am trecut anul II și am învățat că începutul facultății nu e o cursă pentru perfecțiune, ci un proces plin de încercări și căutări, momente de descoperire personală.

La SNSPA, am avut, pentru prima dată, senzația că lumea devine mai mare. Și, totuși, presiunea de a părea „pus la punct” în mediul online rămâne acolo. Pe rețelele sociale, unii dintre colegii mei postează prezentări impecabile și povești din viața de student care par desprinse dintr-un serial. Dar, cu adevărat, nu este așa. Îi văd zilnic și îmi dau seama că ei cosmetizează destul de mult realitatea: sesiuni târzii, nesiguranțe și multe momente de învățare prin greșeli.

Și știți ce? Mi-am dat seama că a fi student înseamnă, de fapt, să accepți acest haos frumos. Nu trebuie să ai toate răspunsurile din prima, nu trebuie să știi exact încotro mergi, iar uneori, e chiar sănătos să recunoști că ești pierdut.

Pentru mine, facultatea nu înseamnă doar studiu și dezvoltare profesională, ci și un exercițiu de sinceritate, descoperire - cu mine însămi și cu ceilalți. Să spui „nu știu încă” e la fel de valoros ca un răspuns perfect. Pentru că am doar 20 de ani!! E normal să fac greșeli.

Așadar, într-o lume în care pare că perfecțiunea se vinde scump, a fi real, autentic este o formă de curaj. Să postezi o zi banală, fără citate motivaționale e la fel de uman ca o poză de la un eveniment important!

Bianca TUTUNARU
studentă la SNSPA,
Facultatea de Comunicare și Relații Publice
voluntar ED Teleorman și WomenEsteem International

24 de locuințe într-un nou bloc ANL

În ședința ordinară din data de 22 octombrie, Consiliul Local Roșiori de Vede a aprobat proiectul de hotărâre

inițiat de primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru, privind aprobarea listei finale cu ordinea de prioritate a solicitanților și a listei de repartizare a locuințelor pentru tineri, destinate închirierii, construite prin Agenția Națională pentru Locuințe (ANL). Lista, întocmită în ordinea punctajului obținut, cuprinde 36 de solicitanți eligibili pentru o locuință cu chirie ANL, dintre care două treimi vor beneficia de unități locative noi.

Potrivit documentului aprobat, vor fi repartizate 24 de unități locative în cadrul unui imobil nou situat pe strada Aleea Parc Nord. Această inițiativă face parte din programul social „Construire de locuințe pentru tineri destinate închirierii”, gestionat de autoritatea locală, care administrează în prezent peste 200 de unități locative destinate tinerilor.

34 de noi locuințe sociale

Lucrările de construcție pentru 30 de unități locative în blocul de locuințe sociale situat în Aleea Parc Nord, precum și pentru patru unități în două case duplex din stradaVadul Vezii, s-au finalizat recent. Acestea fac parte din proiectul „Îmbunătățirea calității

vieții locuitorilor din Municipiul Roșiori de Vede”, finanțată prin Programul Operațional Regional 2014-2020, Axa Prioritară 13, Prioritatea de Investiții 9b.

În cadrul aceluiași proiect, s-au derulat

și activități de reabilitare a Teatrului de Vară și de modernizare mai multor străzi din municipiu.

Finanțat de Uniunea Europeană

COPII ȘI PĂRINȚI. SPRIJIN LOCAL PENTRU PREVENIREA DEZINTEGRĂRII FAMILIALE
COD SMIS 327669

În cadrul proiectului, pentru familiile din grupul țintă, se desfășoară ședințe de consiliere psihologică pentru a sprijini părinții și copiii în depășirea dificultăților emoționale și sociale.

Implicarea activă, o atitudine pozitivă și realizarea de activități creative stimulează procesul de socializare al copiilor din grupul țintă, deoarece favorizează interacțiunea, dezvoltarea relațiilor sociale și consolidarea conexiunilor afective.

Primele insule ecologice digitale operaționale

Începând cu data de 15 octombrie, în municipiul Roșiori de Vede au fost puse

în funcțiune primele cinci dintre cele 31 de insule ecologice digitale, în cadrul proiectului finanțat prin PNRR „Realizarea de insule ecologice digitalizate”. Noile puncte sunt situate pe strada Plutonier Rădulescu (Notariat), strada Carpați nr. 10 (Cinematograf „Modern”), strada I. L. Caragiale (blocurile A), strada Carpați nr. 134A (blocul Antreprenorul) și strada Republicii nr. 2A (blocurile pavilion, vis-a-vis de stadion). Proiectul, în valoare de 380.000 de euro, vizează modernizarea infrastructurii ecologice a orașului, iar insulele beneficiază de sistem de supraveghere video, implementat printr-un alt proiect PNRR în valoare de 880.000 euro. Această inițiativă reprezintă un pas important spre un oraș mai curat și mai digitalizat

Acțiune de plantare de pomi în Parcul „Antreprenorul”

Salariați ai Direcției de Administrare a Domeniului Public și Privat (D.A.D. P. P.), coordonați de inginerul horticol Lucreția Stănescu, au demarat o campanie de plantare a pomilor în Parcul „Antreprenorul”. În cadrul inițiativei, care se extinde și în alte parcuri ale orașului, au fost plantați copaci de diverse specii proveniți din producția proprie, pentru

înlocuirea celor afectați de boli și dăunători. Scopul principal este crearea unui mediu natural diversificat, benefic atât pentru comunitate, cât și pentru biodiversitate.

Dreptul fiecărui copil de a crește în familie - o prioritate a societății

Fiecare copil are dreptul fundamental să crească într-o familie stabilă și iubitoare. Separarea de părinți reprezintă, însă, nu doar o schimbare de adresă, ci o rană emoțională profundă, cu potențialul de a lăsa urme pe tot parcursul vieții. În România, mii de copii se confruntă cu riscul de a fi separați de familie din cauza sărăciei, migrației sau problemelor sociale. Aceștia resimt anxietate, nesiguranță, tristețe și, uneori, pierd încrederea în sine și în ceilalți.

În pofida acestor dificultăți, există soluții și modalități prin care comunitatea poate interveni pentru a preveni astfel de situații. Sprijinul comunității, accesul la servicii sociale, consiliere și solidaritatea umană pot face diferența. Oricine poate contribui la schimbare, fie prin acțiuni concrete, fie prin informare și implicare.

Mesajul este clar: separarea nu trebuie să devină o soluție, iar sprijinul și solidaritatea pot menține familia unită. Pentru aceasta, trebuie cu toții să fim vocea copiilor care au nevoie de sprijin și să contribuim la construirea unei comunități în care niciun copil nu trebuie să crească departe de familie.

Pagină realizată de inspector superior **Gabriel ARGEȘEANU**

Ziua Mondială a Educaţiei sărbătorită la Roşiorii de Vede!

- continuare din pag. 1

evocat cu drag amintirea profesorului Doru Constantin Bivolaru, cel care i-a fost dascăl la Școala „Mihai Eminescu”.

Mesaje de suflet a transmis și primarul municipiului, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, cu prilejul Zilei Mondiale a Educației, dar și gânduri pline de recunoștință pentru dascălii săi, care l-au format și i-au îndrumat pașii de-a lungul anilor de școală. De asemenea, prof. Cristiana Mirela Piper Savu - viceprimar, a împărtășit emoții și trăiri personale, vorbind atât din ipostaza de dascăl, cât și din cea de fost elev. Domnia sa a subliniat cât de mult contează amintirea și influența propriilor dascăli în viața fiecărui om.

Aceste mesaje au adus nu doar felicitări pentru întreaga comunitate educațională, ci și o puternică mărturie a faptului că recunoștința față de profesori rămâne vie și neîntreruptă, indiferent de rolul pe care îl avem mai târziu în viață.

Ziua a fost dedicată atât recunoștinței, dar și celebrării performanței și a muncii de o viață. Astfel, au fost cinstiți dascălii care și-au încheiat activitatea la catedră, lăsând în urmă generații întregi de elevi formați cu pasiune și responsabilitate: Bitoleanu Iulian, Bivolaru Doru Constantin, Fifoiu Ioana, Grigorescu Angela Luminița, Sanda Corina Olimpia, Stănescu George, Voiculeanu Mirela Carmen.

În aplauzele celor prezenți în Casa de Cultură, am apreciat munca și rezultatele elevei Cristina Bianca Mitroi Diojdescu (Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, actualmente elevă la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” – București), care a obținut media 10 la Evaluarea Națională din acest an – o dovadă că perseverența și educația merg mână în mână spre

excelență.

Totodată, am onorat cadrele didactice care, prin profesionalism și implicare, au adus prestigiu Educației în anul 2025: Afende Ramona, Bădăuță Camelia, Bria Daniela, Dosinescu Cerasela, Dragnea Adrian Cătălin, Duică Mirela, Dumitrache Marcela, Florea Gabriela, Grecu Sorin, Nistor Ionela, Oprescu Eugenia, Oprescu Mircea Adi, Pîrvu–Vișa Robert, Popescu Tatiana Elena, Radu Daniel, Rădășanu Aurelia, Roată Adrian, Roșioru Mihaela Doina, Trandafir Alin Tedi, Untește Elvira Mihaela, Vaicăr Silvia.

Emoția a crescut odată cu versurile interpretate de poeta Florina CARVACI, membră a Uniunii Scriitorilor din România, care a recitat „Învățătoarea” de Nina Cassian, o poezie dedicată celei dintâi călăuze în drumul cunoașterii.

Sărbătoriții zilei au fost recompensați cu placheta „Excelența în Educație” și cu premii în bani, ca semn al recunoștinței și aprecierii comunității pentru dăruirea și contribuția lor excepțională în educație.

La mulți ani, dragi dascăli, de Ziua Mondială a Educației!

Pliculeţul cu pelin

Un amic pesedist era foarte deranjat că, în ciuda măririlor de salariu pentru dascăli și medici, aceștia nu au dat dovadă de recunoștință și nici gînd să voteze partidul care s-a arătat atît de generos cu ei. Am încercat să-i demonstrez faptul că acesta este, de fapt, un tîrg, nu o corectare a unor nedreptăți. Adevărul este, însă, că ceea ce se dă birocratic este privit cu resentiment. De aceea, nu vom vedea niciodată recunoștință de la beneficiarii pomenilor electorale, indiferent din partea cărui partid vin. Din punctul acesta de vedere, premierul pare să aibă dreptate cu măsurile de limitare a burselor, șomajului și asistenței sociale. Că majoritatea membrilor de partid au coloana vertebrală a unei meduze, știm cu toții, și convingerea lor că soluția la constipație este diareea (și viceversa) este, din păcate, nutrită de furajul cultural a unei media aservite.

Vești bune!?

❖

Vești bune! S-a inventat medicamentul-minune care nu vindecă nimic. În schimb, are efecte secundare foarte interesante. Se recomandă pensionarelor.

❖

George Bernard Shaw spunea că omul obișnuit de azi este la fel de credul ca omul obișnuit din Evul Mediu. Dacă mă raportez la realitatea politică de la noi, îi dau perfectă dreptate.

Propuneri de lectură:

Theodore Dalrymple - *Cultura noastră: Ce a mai rămas din ea,* Editura Contra-Mundum, 2020;

Douglas Murray- *Nebunia maselor,* Editura Humanitas, 2025.

Liviu NANU

Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice

O viață de iubire, un secol de înțelepciune

- continuare din pag. 1

și Antoaneta; Trăsnea Stănică și Tatiana; Zaval Iulie și Anișoara; Zlătaru Dumitru și Floarea; Șerban Eugeniu și Ștefania.

Un om care atinge 100 de ani de viață nu este doar sărbătoritul unei zile, ci devine un simbol al comunității. În spatele fiecărui secol de viață se află povești de muncă, sacrificii, bucurii și încercări, care ne arată tuturor ce înseamnă puterea, răbdarea și înțelepciunea. De 1 octombrie, prin Cristea Ioana și Creastă Constantin, Roșiorii de Vede s-a înclinat în fața unor istorii vii. Ei sunt modele pentru noi toți și dovada că viața merită trăită cu demnitate și speranță.

În semn de prețuire, toți sărbătoriții au primit flori, torturi și premii în bani din partea Primăriei Municipiului Roșiorii de Vede prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport.

La eveniment, a fost prezentă și prof. Cristiana Mirela Piper-Savu - viceprimarul municipiului, care a felicitat personal sărbătoriții și a transmis gânduri de sănătate și respect.

Mulțumirile noastre speciale se îndreaptă și către „Grădina lui Mircea”, firma care ne-a pus la dispoziție florile care au decorat Casa de Cultură.

Dragi sărbătoriți, să vă bucurați de fiecare zi cu aceeași lumină în ochi și să rămâneți pentru noi toți repere de viață, iubire și înțelepciune! LA MULȚI ANI!

Pe Vedea în jos...

- continuare din pag. 1

Între frunzele care murmură ale acestui stejar și razele care se strecoară printre crengi, poezia s-a împletit cu natura, într-un dialog al vocii umane cu glasul pădurii.

Astfel, după „Balada Vedei” – culeasă de Octav Vorobchievici, interpretată magistral de poeta Florina Carvaci, am ascultat povestea „Stejarului Haiducului” spusă de dl gl. lt. (r) Valentin Becheru, președintele *Asociației „Radu Grămăticul”,* mesajele transmise de primarul comunei Drăgănești de Vede – dl Stanciu Marius și de dna Nicoleta Ignat – economist, reprezentantul Ocolului Silvic Roșiorii de Vede.

A venit rândul poeziei să fie spusă în modurile cele mai frumoase, chiar de creatorii ei, poeții. Au fost alături de noi scriitorii: Cristina Onofre Rousseau, Domnița Neaga, Florina Carvaci, Cornel Basarabescu, Cristina Maria Bălțățeanu, Cristian Gabriel Moraru, Cristian Florin Diniță, Marian Chivu, Liviu Nanu, artistul Tedy Stîngă și publicistul Mihai Atanasie Petrescu, dar și tinerele voci ale generației care vine – Alexandra Leea Macacin (Colegiul Național „Anastasescu” Roșiorii de Vede) și Rebeca Chirca (Școala Gimnazială Drăgănești de Vede).

Finalul a aparținut inegalabilului Tedy Stîngă, cel care a adus doina haiducească în locul cel mai potrivit – codrul secular.

Evenimentul, moderat de Aurelia Bărbuț – șef

SCECS, a fost organizat de Primăria Municipiului Roșiorii de Vede – prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, Asociația „Radu Grămăticul”, Primăria Comunei Drăgănești de Vede și Ocolul Silvic Roșiorii de Vede, ca parte a programului dedicat „Zilelor Mănăstirii Coșoteni – fosta Mănăstire Drăgănești”

Cu siguranță, aceste întâlniri nu sunt doar evenimente culturale – ele sunt punți între oameni, între generații, între Cuvânt și Natură. Poezia iese din pagină și respiră în pădure, *între crengile* acelui bătrân stejar, acolo unde se împletesc rădăcinile istoriei cu visul poeților.

Legendă, mit, istorie, credinţă

- continuare din pag. 1

evenimentului, „o carte scrisă este deja un eveniment”. Pentru că mesajul ei se va transmite cu siguranță și va ajunge chiar și la cei care nu au reușit să o citească din copertă în copertă.

Legenda spune că Negru Vodă, domnitorul Țării Românești, fiind urmărit de turci, a inversat potcoavele calului și i-a dat drumul prin pădure, pentru a-și deruta adversarii, iar acesta s-a ascuns în scorbura unui copac, scăpând cu viață. Drept recunoștință, domnitorul a zidit în jurul copacului o bisericuță. Se spune că trunchiul copacului este și acum în biserică.

Pornind de la legendă, au vorbit, trecând prin toate perioadele de cădere și ridicare a celui mai vechi lăcaș de cult din zona noastră, Preasfințitul Părinte Galaction, primarul orașului, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, și bineînțeles, cei doi autori, care au subliniat importanța Mănăstirii Drăgănești, cea de o ființă cu Țara Românească, în dezvoltarea orașului Roșiori de Vede și a celorlalte localități din apropire, de la începuturi și până astăzi când, reprezintă unul dintre cele mai impresionante monumente istorice din Teleorman.

Au mai vorbit despre legătura dintre Armată și Biserică, colonel dr. Dănuț Țigănuș, locțiitorul șefului Direcției

Comunicații și Tehnologia Informației, dar și despre munca depusă în privința documentării necesare realizării acestei monografii, dr. Claudiu Turcitu, Arhivele Naționale ale României, șef Birou Arhive Medievale, Fonduri Personale și Colecții.

La eveniment, au participat: prof. Cristiana-Mirela Piper Savu, viceprimarul orașului, protoiereu Mircea Ionescu,protosinghel Ciprian Florea, starețul Mănăstirii Coșoteni, reprezentanți ai Protoieriei Roșiori de Vede, Inspectoratului Școlar Teleorman, ai administrației publice locale, consilieri locali, reprezentanți ai Asociației „Radu Grămăticul”, un public format din oameni de cultură, scriitori, elevi și roșioreni, și a fost organizat de Primăria Muncipiului Roșiori de Vede, Serviciul pentru Cultură Educație, Creație și Sport, Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”, Episcopia Alexandriei și Teleormanului, Protoieria Roșiori de Vede, Mănăstirea Coșoteni și Asociația „Radu Grămăticul”.

Tipărit cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Galaction, volumul semnat de gl. lt. (r) Valentin Becheru și Veronica Cojocaru dorește să convingă cititorii că „Mănăstirea Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, a dăinuit în timp, chiar și «rănită», datorită lucrării Bunului Dumnezeu și jertfei ctitorilor”.

De prin lume adunate... Conversații III

Seria „Conversațiilor” la Roșiori de Vede a continuat anul acesta prin deschiderea unei expoziții organizate de Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”, structură a Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, Muzeul Comunicațiilor și Informaticii „Gl. mr. Ion Cerăceanu” și Asociația „Radu Grămăticul”.

Expoziția cuprinde obiecte din colecția gl. lt. (r) Valentin Becheru și din patrimoniul celor două muzee organizatoare.

Subiectele de conversație au fost propuse de gl. lt. (r) Valentin Becheru, președintele Asociației „Radu Grămăticul” și inițiatorul acestei serii expoziționale.Obiectele expuse își doresc să transmită momente din istoria orașului Roșiori de Vede, începând cu prima atestare documentară a localității și publicarea documentului de atestare de către Nicolae Iorga, continuând cupersonalități culturale și militare: Petre Stroescu, autorul primei monografii a orașului Roșiorii de Vede, membrii grupării literare „Drum”, diplomatul Dan Stănoiu, cel care a făcut o importantă donație numismatică muzeului roșiorean, Ion Stoican, generalul de brigadă Mihai Varia, erou al celui De-al Doilea Război Mondial și cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul”, generalul George Pomuț și colonelul Octavian Vorobchievici.

La deschiderea expoziției, a fost prezent locțiitorul comandantului Bazei 48 Comunicații și Tehnologia Informației, locotenent colonel Iulian Acsinte, care a prezentat cu rigurozitate și pasiune istoricul Muzeului Comunicațiilor și Informaticii „Gl. mr. Ion Cerăceanu” și al Bazei 48 Comunicații și Tehnologia Informației care adăpostește acest muzeu.

Prezentarea expozițieide către gl. lt. (r) Valentin Becheru a fost o veritabilă lecție de cultură, discursul său aducând în prim plan o serie de evenimente istorice.

În încheiere, poeta Florina Carvaci a recitat „Balada râului Vedea”, culeasă în anul 1918 de colonelul Octav Vorobchievici.

Veronica COJOCARU

Am primit la Redacţie

Lumile lui Orin – Povestiri din Rock of God; Editura Panfilius, Iași, 2025 – autor Christine Bernadette Rousseau. O carte de povești pentru cei mici și pentru cei mari. Povesti luminoase care „nu

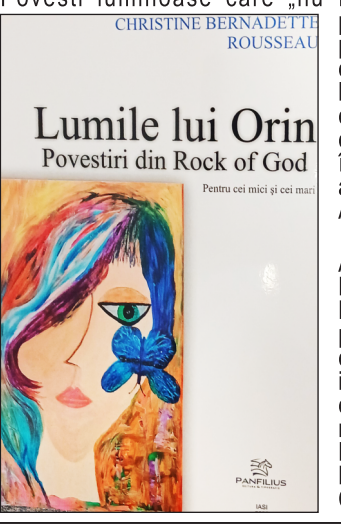

condamnă, nu judecă, doar corectează și îndeamnă la bine și frumos, comportamentele ciudate sau deviante fiind rezolvate pe calea blândeții și a poveței, volumul fiind consolidat de către autoare cu propriile reflecții filozofice, psihologice și psiho-pedagogice, ceea ce fac din această carte un bun manual de îndreptare, de cultură civică și educație cetățenească, dar mai ales de îndemn către credință” după cum afirmă criticul literar, Petronela Apopei.

Revista *Teleormanul Cultural,* Anul IX, Nr. 4 (43), August 2025. Redactor-șef: Cristian Gabriel Moraru. Un număr în care cititorii pot găsi poezie, proză, eseu, cronică literară, semnate de nume importante ale vieții literare și culturale din Roșiori de Vede și nu numai: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Savu Popa, Daniel Luca, Marian Raicu, Bogdan Ionuț Cotruță, Nicolae Dina, Virgil

TELEORMANUL CULTURAL
Revistă de cultură și atitudine ♦ Roșiori de Vede ♦ Anul IX ♦ Nr. 4 (43) ♦ August 2025
Biblioteca Eminescu
■ Bogdan Ionuț COTRUȚĂ
EMINESCU. VIAȚA ȘI OPERA, DE MIRON CRISTEA
„Nu e armă mai puternică decât inima curată.” (Ioan SLAVICI)

Andronescu, Pr. Nicolae Sin, Medeea Ioana Zoltan, cu un editorial semnat de Cristian Gabriel Moraru, a cărei perseverență de a menține în viață o revistă, în timpuri nu tocmai favorabile, e demnă de toată stima.

ANIROL

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

O carte de istorie culturală

„Numai prin memorie putem trăi în eternitate.” afirma, la un moment dat, Mircea Eliade. De fapt, omul rămâne în memoria colectivă numai prin creațiile sale cu impact covârșitor și benefic asupra societății pentru că doar ceea ce are o însemnătate axiologică susține dezvoltarea spiritualității și culturii acesteia. Memoria culturală este, așadar, imperioasă pentru a înțelege și salvgarda o moștenire culturală, conferind oamenilor oportunitatea de a decela valorile trecutului și de a-și stabili *en conséquence* niște traiectorii destinale prin care să asigure o continuare valoroasă a Tradiției.

Este extrem de important să aducem și să păstrăm în memoria culturală colectivă personalitățile culturale care au ilustrat la superlativ proverbul *Omul sfințește locul*. În contextul acesta al unei preocupări constante de recuperare a memoriei culturale, se înscrie și demersul critic al domnului Bogdan Ionuț Cotruță, care debutează în colecția „Teleormanul cultural” cu o carte de istorie culturală: *Portretul unui cărturar: Profesorul Marin Gh. Cazacu* (Ed. Aius, Craiova, 2025).

Cu studii universitare de istorie, având o bogată experiență jurnalistică și profesând ca bibliotecar, **Bogdan Ionuț Cotruță** (n. 1982) face parte din stirpea intelectualilor rasați, care prețuiesc valorile indenegabile ale trecutului, ridicând vălul uitării de pe acestea și interpretându-le cu obiectivitate, dintr-o perspectivă originală și pertinentă.

Înzestrat cu vocație pentru cercetare și pasionat de istoria culturii zimnicene și nu numai, Bogdan Ionuț Cotruță intră în arena culturală cu această monografie, care aduce în prim-plan personalitatea și opera profesorului zimnicean **Marin Gh. Cazacu** (n. 22 octombrie 1925 - m. 11 martie 2014), de la a cărui naștere se împlinește, iată, anul acesta, un secol.

Cartea *Portretul unui cărturar: Profesorul Marin Gh. Cazacu*, de Bogdan Ionuț Cotruță,este structurată riguros, după toate canoanele unei monografii critice.

Mai întâi de toate, cuprinde un consistent studiu monografic, care revelează și relevă diferitele ipostaze ale creativității acestei personalități culturale teleormănene: profesor, bibliotecar, publicist, folclorist, istoric al culturii locale, într-un cuvânt, om al cărții și al cetății.

În partea a doua a cărții, eșafodajul critic este susținut de manuscrisul lucrării *Mic dicționar toponimic al orașului Zimnicea*, respectiv de o mică selecție din publicistica autorului care dă seama de preocupările sale multiple.

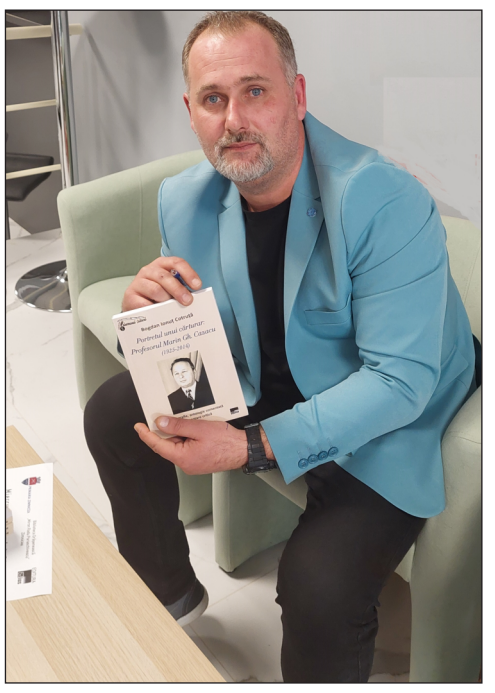

Următoarele trei capitole cuprind **Bibliografia operei** (lucrări publicate și rămase în manuscris sau dactilografiate), **Diplome, premii și distincții**, adică prețuirea de care s-a bucurat în timpul vieții profesorul și cărturarul zimnicean, și, în fine, o minimală **Receptare critică** despre activitatea și opera sa.

Realizată minuțios și cu discernământ critic, pe baza documentelor, manuscriselor existente în fondul Bibliotecii, decupajelor din presa vremii de și despre autor, monografia despre profesorul Marin Gh. Cazacu se constituie într-un prim portret al acestei personalități proeminente a culturii zimnicene și teleormănene, care, neîndoios, va fi completat în anii următori de publicarea altor lucrări aflate în manuscris.

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Poemele toamnei

Chemări

Acum, la început firav de toamnă,
Aud un glas, ce-mi este cunoscut,
Chemându-mă printre livezi brumate,
Spre satul vechi, în care m-am născut.

Vocea suavă îmi arată drumul
Scăldat în rămăşiţe de colind
Şi presărat cu cântece divine,
Prin care anii mei se văd venind.

Chiar dacă paşii mi se-ncurcă-n ierburi,
Când ochii îmi plutesc departe-n zări,
Tot mă atinge mitica ţărână
Plină şi azi de-atâtea întrebări.

În râul liniştit ce curge-n vale,
M-oi cufunda ca-n vremea de-nceput,
Să curăţ zgura şi cocleala care
M-au cotropit de când nu ne-am văzut.

În vatra casei cufundate-n beznă,
Stă o copilă, aprinzând făclii.
O-mbrăţişez şi fac din două una...
Renasc în ochii trişti şi prea târzii.

În trecere

Aş vrea să nu mai ştiu de niciun dor,
Să zbor peste această lume-adâncă,
Purtată de curenţi, ca un condor
Ce se avântă spre un colţ de stâncă.

Aş vrea să nu mai ştiu de niciun dor,
Mă domină trăiri neînţelese,
Când mă visez pe-al casei vechi pridvor,
În amintirea ce încet se ţese.

Prin curte felinare se aprind,
Pe cerul nopţii ard lumini stelare...
E-un vuiet ca în seara de colind,
Pe ale noastre plaiuri milenare.

Un vânt uşor îmi murmură-n urechi
Poveştile copilăriei duse,
Şi eu le ştiu, că sunt de aur vechi
Din lacra sfânt-a unor vremi apuse.

Aş vrea să nu mai ştiu de niciun dor,
Sunt doar un om în trecere spre Munte,
Greşind frecvent, dar învăţând să zbor
Cu aripile cruce, peste frunte...

Spre toamnă

Călătoresc pe drumuri neumblate,
Visate de pe când eram copil,
Misterul le-nsoţea-n totalitate,
Iar vraja se insinua subtil.

Ajung la o răspântie străină,
Tai hamurile, dau drumul la cai,
Spre a-i elibera de vechea vină,
De-a fi fugit, pe-ascuns, cândva, din Rai.

Incertitudini năvălesc pe cale,
Le-nfrunt precum m-au învăţat ai mei,
Slujindu-mă de arme neletale,
Ori de parfumul florilor de tei.

Tot pribegesc pe drumuri neumblate,
Scăldate în lumina de-nceput,
Salcâmii înfloresc doar flori brumate,
În toamna aspră, cu un chip durut.

Călătoresc pe drumuri neştiute,
Spre a-mi găsi comorile pierdute...

Flăcări divine

Se-aprind grăbit culorile pe ramuri,
Pe frunze, înaintea scuturării;
Atâtea arderi au cuprins văzduhul,
Că sângerează cerul înserării.

Se-nalţă-n noi, cu-o ultimă sforţare,
O flacără ivită-n tinereţe;
Nu ne mai ştim, am rătăcit cărarea,
Doar glasul ţi-l aud plin de blândeţe.

Unde sunt oare visurile noastre,
Ce le-am hrănit în nopţile de veghe?
Le văd trecând pe sub arcada frunţii,
Străine şi-mbrăcate într-o zeghe.

Cine le-a judecat în lipsa noastră,
Ce condamnare au de ispăşit?
Sunt întrebări ce-şi caută răspunsul,
De cânt tot pribegim spre asfinţit.

Se-aprind culori în nopţile de toamnă.
Lumina lor în zare, ca un far,
E călăuza care ne-aminteşte
Că drumul nostru nu e în zadar...

Povestea mărului

Am avut un vis cândva, într-o sfântă noapte:
Eram pom, un măr rotat, plin de roade coapte.
Pe tulpină, din pământ, se-nălţa un şarpe
Hotărât să mă înveţe cum să cânt la harpe...

M-am uitat în sus, spre cer. Doamne, ce coroană
Strălucea pe capul meu, mândră, diafană!
Printre crengi, ce rezistau brumei şi furtunii,
Mere roşii străluceau, în lumina Lunii.

Şarpele îmi urmărea gesturile simple,
Şi simţeam cum, de frumos, sufletu-i se umple.
Nu de harpe-aveam nevoie, ci de fructe noi,
Adunate-n vechi panere pentru amândoi.

Le-am păstrat la rădăcină, ca un aşternut,
Să se vadă, să se ştie tot ce m-a durut.
Eu şi şarpele-am rămas de-atunci împreună,
Fiindcă el sleieşte sfânt apa din fântână...

Lumină dăruită

În seara de toamnă târzie şi rece,
Apusul pluteşte arzând, pe-aripi moi,
Şi tristă e clipa ce-n noi rugineşte;
Din slavă cad frunze uscate, puhoi.

Apusul luceşte pe fiece frunză,
Pictură naivă, în mii de culori.
Un râu de lumină străbate fiinţa
Scăldându-ne trupul cuprins de ninsori.

E cerul cu stele o carte deschisă,
Citim, recitim, mai avem de-nvăţat;
Pun fruntea pe mâna-ţi ce binecuvântă,
Din sufletul nostru un imn s-a-nălţat.

Slăvit-am pământul, foc, aer şi apă,
Şi îngeri cu aripi de care ne-am prins,
Slăvit-am luceferi şi lună şi soare,
Zburând spre înalturi, cu dorul nestins.

În noaptea de toamnă ce umblă orbeşte,
Un vis de iubire de noi mi-aminteşte...

Prof. **Domniţa NEAGA**
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

11 SEPTEMBRIE, de Cristian Ovidiu Dinică

A cincea plachetă lirică a lui Cristian Ovidiu Dinică, *11 septembrie* (Ed. Ecreator, 2020), cu trimitere mesajuală la Turnurile gemene din New-York, cuprinde un grupaj de poezii evocând o tragedie de pe mapamond, prin parabolă, sugestie, metaforă în stihuri libere și albe, circumscriindu-se mai degrabă neomodernismului decât fracturismului sau altor mișcări nedefinite, amibigue din mileniul al III-lea. Argumente: dislocarea sintactică, ingambamentul („pasărea fără aripi/ se așază la masă cu noi”, p. 70), în fond, un absurd situațional ocazional (*Bem*), evitarea licențiosului, a reclamelor străine, a barbarismelor, o anume decență în zugrăvirea cotidianului. În plus, repetarea obsesivă a vocabulelor *sânge, aripi, păsări* devin mărci ale Eșecului, Demolării: „sângele se preschimbă în durere” (*Pompierul*); „În sângele învolburat frica bântuie în perfuzii” (*Primele ore*).

Ca și în *Surâsul Hiroshimei* de Eugen Jebeleanu, oamenii își derulează cu bune, cu rele existența, nepăsători, căci nimic nu prevestea o catastrofă americană/ asiatică, când deodată „pasărea cu clonț de rubin”, vorba lui Labiș, își expune omnipotența, malefismul, devastând un areal bine delimitat, ca efigie a Răului. Sunt suficiente o metaforă personificatoare („Aripi de foc mă bat pe umeri” - *Soțul*) și un epitet personificator („tăcerea este fierbinte”), încât *Orașul scufundat* cu ale sale „cabine insalubre… purtătoare de păcate” să nu se poată abstrage distrugerii, deși un pâlc de îngeri – diferiți de cei blagieni sau voiculescieni ori nichitieni - „zburdă… deasupra apei”, sursă inepuizabilă a vieții. Clară antiteză a ipocriziei din moment ce unii reduc tandemul aparență/ esență la primul termen, optând pentru „un fals poker/ cu inima goală”, deloc deranjați că „sub tălpi, castele se năruie măsurând veșnicia” (p. 50). Timpul își pierde coerența, lumea se desacralizează („zidurile ca de bastion pasc cerul”), limbajul dezinhibat - „anarhia în straie de sărbătoare rumegă Europa” (*Orașul*) - mimează cenușiul contemporan („pensionarii își plâng pe rețele singurătatea”, p. 48), semn că Jacques Prévert nu-i tocmai departe ca poet de atmosferă…

Prozaismul unor *Țipete hâde* sau al *Arhitecților morții* alimentat neologic și imagistic sau figurativ prin anafora (surprinzătoare) - „el este obositor”(…), „el te poate plămădi” (…), el te poate întârzia” (*El*) dezvăluie, totodată, o muzică sacadată, poate, o aritmie, posibil o încleștare cu zeii (de lut), dușmanii binelui („corul ucigașilor fără simbrie”, p. 30), ai prieteniei și solidarității. Prin aceste instrumente, „după amiaza va pregăti cina pentru timpul șchiop”- *Gândul fiului*), calvarul va continua o vreme „inimi planează și se strivesc de betonul încins"- *Turnați în cenușă*), semn al pierderii rațiunii, cu toate că o oază de optimism irumpe - „iarba va răsări prin ciment”, p. 14).

Progresul științei și tehnicii (*Liftul, Telefonul*) nu generează facil sensibilitatea, empatia, fie că admitem sau nu frumosul, zborul, dotarea cu *Aripi(le noastre*). Ateistul („când cerul nu mai există”- *Liftul*) recunoaște, confirmă „orizontul pângărit sub cupola toamnei” - *Praf*), așa că suavul artist acceptă hazardul oximoronic în sintagmele proaspete, tonice ale expresivității: „strada este învăluită în armonia/ dezechilibrului” (p. 42), iar cititorul validează încă un poet.

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Colegiul Național „Anastasescu” Roșiori de Vede
Membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie

Oameni care au fost

Doctorul chirurg Ștefan Gh. Noica

Dacă raţiunea este atributul esenţial al omului contemplativ, voinţa este, însă, facultatea dominantă a omului activ, omul desăvârşit, căci scopul existenţei este acţiunea. Fermitatea şi statornicia sunt atributele voinţei în desfăşurare şi prin ele, spiritul îşi exprimă îndreptarea lui esenţială spre acţiune, cu sacrificiul chiar al cunoaşterii. Voinţa se caracterizează, însă, mai departe prin libertate. Libertatea voinţei înseamnă punerea ei activă pentru o atitudine sau alta a spiritului. Ea înseamnă, tocmai de aceea, sursa vie din care poate să izbucnească avântul spiritului spre acţiune. Un asemenea om de acţiune, o voinţă liberă şi îndreptată spre desăvârşire, spre prăgătire profesională şi probitate morală, a fost doctorul chirurg Ştefan Gh. Noica.

Făcea parte din ilustra familie de boieri teleormăneni Noica, care a dat ţării medici, filosofi, ingineri, teologi, avocaţi etc., care prin talent, muncă şi iniţiativă, au „sfinţit locul”, aşa cum afirmă într-un eseu regretatul profesor de istorie Ion Moraru din Alexandria.

Ştefan Noica s-a născut în Alexandria, la 27 decembrie 1904, din părinţii Gheorghe şi Aretina Noica, o familie înstărită şi cu rădăcini adânci în chiar înfiinţarea oraşului Alexandria. Alături de Ştefan, familia mai cuprindea încă un băiat, Mircea şi două fete, Marioara şi Ortasa. Ştefan Noica urmează şcoala primară la Alexandria, între 1912-1916, după care urmează cursurile liceale la deja cunoscutul Liceu Militar „Mănăstirea Dealul”, pe care l-a absolvit în mod strălucit în 1924. Cu o voinţă ieşită din comun, tot în anul 1924, reuşeşte să devină student al Facultăţii de Medicină din Bucureşti. Obţine numai rezultate strălucite, care îl propulsează în fruntea generaţiei sale, o generaţie de aur pentru medicina românească. Încheie studiile universitare cu examenul de diplomă susţinut în 13 decembrie 1930. Încă din vremea studenţiei, între 1927- 1928, Ştefan Noica a funcţionat ca extern, prin concurs al Spitalelor Eforiei Civile, iar, din 1929 până în 1933, ca medic intern prin concurs al aceloraşi spitale ale Eforiei Civile.

După 1933, doctorul Ştefan Gh. Noica revine în Teleormanul natal, fiind medic la Spitalul din Turnu Măgurele (1933- 1935), apoi medic şef la Spitalul din Deparaţi (1935-1936). Între 1934-1936, se specializează în chirurgie şi devine medic secundar chirurg prin concurs şi apoi medic şef al Spitalului din Zimnicea.

La 17 octombrie 1938, doctorul Ştefan Gh. Noica este numit medic şef şi chirurg al spitalului din Roşiorii de Vede. Venirea la Roşiorii de Vede face ca, la numai câţiva ani, spitalul acesta să devină cel mai cunoscut spital al Teleormanului. Încă de la preluarea spitalului de la doctorul Ioan Hociung, el îşi arată intenţia de a transforma spitalul într-unul foarte performant şi face acest lucru în numai câţiva ani, dar cu sacrificii uriaşe.

Medicul Ştefan Noica este un adevărat conducător de spital, care prin exemplul personal, îi face pe toţi colaboratorii să lucreze la fel. Şi rezultatele obţinute sunt spectaculoase. Răsfoind pagini îngălbenite de arhive, aflăm că, în 1939, doctorul Ştefan Noica a făcut 4.562 de consultaţii, în spital au fost trataţi 1.191 bolnavi şi a executat 406 intervenţii chirurgicale. În 1940, a făcut 5.021 consultaţii, în spital au fost trataţi 1.418 bolnavi şi executat 468 intervenţii chirurgicale. Şi lista din arhive ar putea continua.

Salariaţii spitalului: Gherghina Şerban, Lin Suvarov (transferat de la spitalul din Zimnicea), Gherghina Moldoveanu, Rândaşu Gheorghe, Alexandrina Firu, ca personal de serviciu, Hristache Dumitrescu, infirmier clasa I, moaşa Pelaghia Pupuiac, eficientul sanitar - Paraschiv Gherlea şi admnistratorul spitalului - Stan Săculescu Burada, au fost alături de medicul şef în transformarea în bine a spitalului.

În 15 septembrie 1941, Noica îşi completează echipa cu sora Lucreţia Bercheşan şi moaşele Emilia Burada şi Angela Oprea, faima spitalului, dar mai ales a medicului şef, depăşeşte zona şi inspecţiile se ţin lanţ. Rezultatul este acelaşi, spitalul din Roşiorii de Vede este cel mai bun din Teleorman. Facem din nou apel la foile îngălbenite ale arhivei: „La 10 decembrie 1938, spitalul este vizitat de inspectorul general sanitar, dr. Apostolescu, care notează în procesul verbal de inspecţie, că este foarte mulţumit de cele găsite în spital. Ordinea şi disciplina alături de mulţumirea de felul cum sunt trataţi bolnavii, caracterizează spitalul de sub conducerea medicului şef Ştefan Noica.

La 6 octombrie 1939, medicul primar al judeţului, dr. Paul Păunescu, face o inspecţie a spitalului şi este uimit de ceea ce găseşte, notând în procesul verbal de inspecţie că „medicul şef al spitalului, dr. Ştefan Noica, face minuni, tratamentul aplicat bolnavilor îi însănătoşeşte repede. Mai notează că medicul-şef şi-a făcut o bună echipă cu care are aceste rezultate”.

La 6 septembrie 1940, spitalul este din nou inspectat de acelaşi inspector general Apostolescu, dar de data aceasta însoţit de o Comisie din Ministerul Sănătăţii. În procesul verbal de inspecţie se notează: „Curăţenie desăvârşită, norme de protecţie sanitară bine aplicate, personal medical şi ajutător bine instruit. Bolnavii sunt bine trataţi, iar numărul consultaţiilor depăşeşte orice previziune. Activitate foarte bună pentru medicul şef Ştefan Noica”.

Doctorul Ştefan Noica, cu sprijinul Primăriei oraşului, reuşeşte să facă mari transformări în spital. Începând cu primăvara 1939, se intră în reparaţii de mare importanţă: tencuielile sunt date jos şi făcute altele, mozaicul din saloane şi de pe culoare este schimbat cu gresie, este construită o adevărată „sală de operaţii”, bine dotată şi iluminată, este introdusă energie electrică în tot spitalul, se fac placări cu faianţă, se modernizează latrinele, se construieşte o nouă baie şi o nouă instalaţie de parazitare. Cu sprijinul lui Stan Ghiţescu, primarul oraşului, se dotează sala de operaţii cu instrumentar nou, modern. Este amenajată aleea principală şi este amenajat un parc cu multă vegetaţie pentru bolnavi.

La 4 septembrie 1941, cu Ordinul Z. I. 513, Spitalul din Roşiorii de Vede este militarizat, transformat în spital militar din zona interioară şi sunt trataţi alături de bolnavii civili şi militari răniţi, aduşi de pe front. Medicul şef, doctorul Ştefan Noica, căpitan de rezervă, conduce acum o echipă completată cu medicii: dr. Gheorghe Vişina, căpitan în rezervă, ajutor al medicului şef, şi dr. Chiraicev Alexandru, sublocotenent în rezervă.

Sosesc şi răniţii, unii destul de grav, dar sunt bine trataţi. Numai în anul 1941 au fost trataţi 127 de răniţi. În 17 noiembrie 1941, soseşte în gara oraşului Roşiorii de Vede un tren cu 250 de prizonieri ruşi, mulţi grav răniţi. Punctul de Cruce Roşie, după ce află de la şeful convoiului situaţia răniţilor, aceştia sunt internaţi în spital şi operaţi de „mâna de aur” a doctorului Noica, care i-a oprit în spital până la vindecarea completă. A fost o frumoasă şi demnă faptă a doctorului Noica şi o corectă aplicare a convenţiei de la Geneva, privitoare la tratarea prizonierilor de război. Lucrul acesta este evidenţiat şi de mareşalul Ion Antonescu, când inspectează spitalul, în cursul vizitei făcute la Roşiorii de Vede, în 1943. Conducătorul statului este impresionat de ordinea şi curăţenia ce domnea în spital. Drept recunoştinţă, medicul căpitan Ştefan Noica este citat pe Naţiune.

Deşi în 1942 este medic primar chirurg şi medic primar Spitale mixte, director al spitalului, şi are alte atâtea merite, în 1949, noii guvernanţi comunişti îl scot din spital, pe motive politice. Între 1950 şi 1959, îşi desfăşoară activitatea de medic de cabinet privat.

Între 1959 şi 1969, funcţionează în Alexandria, ca medic de dispensar cu profil pediatrie. După o viaţă de activitate medicală, în 1969, la 65 de ani, se pensionează şi se retrage la Bucureşti, alături de copiii săi. A decedat la 4 ianuarie 1983. Doctorul Ştefan Noica a fost căsătorit cu Costescu Anca (decedată în 1984) şi a avut trei copii: Mihai, medic pediatru, Nicolae, inginer constructor, profesor universitar (fost ministru al Lucrărilor publice 1996-2000) şi actual director al Bibliotecii Academiei, şi o fată, Sanda Noica (căsătorită Iliescu), de profesie biolog.

Acesta a fost Ştefan Noica, un mare doctor chirurg, personalitate complexă a oraşului Roşiorii de Vede, ce nu trebuie uitată de roşioreni şi nu numai, pentru binele ce l-a făcut cât a trăit în oraşul nostru..

prof. **Argentin St. PORUMBEANU**

Foto: *arhiva personală a autorului*

Gabriel ARGEȘEANU — *Parfum de epocă*

Aeroportul de la Roșiori de Vede

La scurt timp după încheierea Primului Război Mondial, odată cu apariția primelor linii aeriene comerciale internaționale, la Roșiori de Vede a fost instalat un far de orientare pentru piloții Companiei Franco-Române de Navigație Aeriană. Actul de naștere al aviației române de transport a fost Decretul nr. 2705 din 26 iunie 1920, prin care era înființată Direcțiunea Aviației din cadrul Ministerului Comunicațiilor. În aceeași perioadă, statul român a hotărât să acorde dreptul de exploatare a liniilor aeriene Companiei Franco-Române de Navigație Aeriană, înregistrată la Paris în data de 13 aprilie 1920.

Evoluția transportului pe „liniile oceanului aerian”, așa cum era specificat în unele statistici, a determinat pe Regele Carol al II-lea să creeze și să dezvolte două direcții specifice: aviația de turism și aviația civilă de transport. Pentru transportul aerian, la 9 iulie 1930, a decis înființarea unei societăți comerciale, L.A.R.E.S. – Liniile Aeriene Române Exploatate cu Statul, care să asigure zboruri zilnice de pasageri, marfă și poștă. În anii 1935–1936, această companie beneficia de un buget de 360.000.000 de lei, o sumă considerabilă pentru acea perioadă.

Pentru aviația de turism, Regele a creat Aeroclubul, încredințându-i sarcina organizării școlilor de pilotaj civil. Aceste școli s-au dezvoltat considerabil începând cu anii 1932–1933, până în 1940–1942, când conjunctura războiului a modificat radical structura și activitatea lor.

32.696 de metri pătrați pentru amenajarea aeroportului

Spre sfârșitul anilor 1920, datorită poziției geografice și reliefului predominant plat, dincolo de râul Bratcov, în partea de vest a orașului Roșiori de Vede, a fost amenajat un teren de aviație folosit pentru mitinguri aeriene, la care au participat unii dintre cei mai renumiți piloți ai acelei perioade. Unul dintre aceștia a fost aviatorul Romeo Popescu, cunoscut și sub numele de Romeo „Pufi” Popescu, primul aviator român care a zburat pe un IAR 80.

Începând din a doua jumătate a deceniului al treilea al secolului XX, terenul a fost extins și transformat într-un aeroport de tranzit pentru Liniile Aeriene Române Exploatate de Stat (L.A.R.E.S.). În toamna anului 1935, au început lucrările de amenajare a terenului de aterizare, a rețelei de comunicații și modernizarea drumului care făcea legătura cu orașul, sub supravegherea pretorului Plasei Roșiori de Vede, Marin Fottescu, și a inspectorului general Ștefănescu.

Suprafață totală a aeroportului era de 32.696 mp, având latura cea mai lungă de 800 m, paralelă cu șoseaua Roșiori – Băsești.

Aerogară cu bar și sală de așteptare

În luna octombrie 1935 au început lucrările la clădirea Aerogării și au fost finalizate în martie 1936. Construcția a fost executată de maistrul roșiorean Ion Ion.

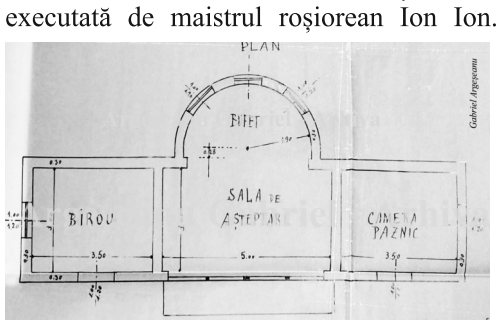

Clădirea Aerogării era formată dintr-o sală de așteptare prevăzută cu un bufet, unde pasagerii își puteau petrece timpul până la îmbarcare, un birou al șefului stației, de unde se procurau biletele, și o cameră destinată paznicului. Deși finalizată și dată în folosință, recepția finală a clădirii a avut loc la 12 octombrie 1939, întrucât au fost executate și alte lucrări, printre care cele la structura plafonului, care ajunsese la o grosime de 13 cm pentru a elimina infiltrațiile de apă. În final, suma totală a lucrărilor, incluzând cheltuielile neprevăzute și neevidențiate în procesul verbal de recepție definitivă, a fost de 70.000 de lei.

La 1 aprilie 1936 a avut loc primul zbor cu pasageri de pe aeroport

În martie 1936, a fost inaugurată linia aeriană București – Galați – Ismail – Cetatea Albă – Chișinău, cu trei zboruri săptămânale, urmată de ruta București - Alexandria – Roșiorii de Vede – Caracal – Craiova, rută de legătură, cu zboruri regulate începând cu 1 aprilie 1936.

Prin adresa nr. 16 din 4 aprilie 1936, transmisă de Serviciul Navigației din cadrul Subsecretariatului de Stat al Aerului și semnată de șeful Stației aeriene Roșiorii de Vede, înregistrată la Primăria Roșiorii de Vede sub nr. 1475 din 6 aprilie 1936, au fost făcute cunoscute „Orarul și tarifele” operate pe aeroportul local.

Astfel, aflăm că în anul 1936, se efectuau două zboruri zilnice, de luni până sâmbătă, după un orar bine stabilit: un avion pleca de la Craiova la ora 8:00, cu escală la Caracal la ora 8:25, și ateriza la Roșiorii de Vede la ora 9:00. Aici, staționa timp de 10 minute, același interval de timp fiind de oprire pentru toate stațiile intermediare de pe traseu, apoi își continua zborul spre Turnu Măgurele (9:45), Alexandria (10:00) și București, unde ajungea la ora 10:45.

Ruta de întoarcere prevedea decolarea din București la ora 16:00, aterizarea la Roșiorii de Vede la ora 17:35, urmată de o escală de zece minute, apoi zborul spre Caracal, la ora 18:10, și aterizarea la Craiova la ora 18:45.

Din 1939, aerodromul din Roșiori de Vede a fost inclus pe ruta București – Turnu Severin, linie aeriană nou înființată.

În prețul biletului era inclusă și asigurarea pasagerului pentru cursa aeriană respectivă

Prețul unui bilet de avion pe ruta Roșiorii de Vede - București, cu un traseu aerian de 169 km, era de 490 de lei (din care prețul biletului reprezenta 423 de lei, asigurarea pasagerului 50 de lei și un comision de 4%). Un bilet pentru ruta Roșiori – Alexandria (88 km) costa 270 de lei, iar pentru călătoria de la Roșiori la Turnu Măgurele (42 km) se achita suma de 180 de lei.

Conform Anuarului statistic al României (1939-1940), de la inaugurarea liniei aeriene București – Craiova, prin Roșiorii de Vede, până la sfârșitul anului 1938, s-au efectuat 78.214 km în zbor, s-au transportat 1.706 persoane, 81.291 kg materiale poștale (inclusiv ziare), 21.000 kg mărfuri și 1.736.000 kg bagaje.

La începutul anului 1940, „Aviatica-C.F.R.” a deschis la Roșiori de Vede o redutabilă școală civilă de pilotaj.

La 29 iunie 1940, a doua zi după ce România a cedat Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herței, școala de pilotaj din Roșiori de Vede a fost trecută în subordinea guvernului și militarizată.

(Fotografie din arhiva autorului)

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

• „Ziua Europeană a Limbilor” la ED Teleorman

Pe 26 septembrie, la sediul centrului de informare EUROPE DIRECT Teleorman, am celebrat *Ziua Europeană a Limbilor* – un prilej minunat de a redescoperi frumusețea și bogăția diversității lingvistice.

Evenimentul a început emoționant, cu versurile lui Alexei Mateevici – „Limba noastră-i o comoară” – interpretate de colega noastră, Florina Carvaci, alături de artistul Tedy Stîngă. Atmosfera a fost completată de intervențiile profesorilor Florin Iordăchiță și Cristian Gabriel Moraru, care ne-au reamintit cât de valoroasă este cunoașterea unei limbi străine și cât de mult ne apropie aceasta de ceilalți, într-o Europă unită prin valori comune.

Ne-am bucurat de momente speciale pregătite cu suflet de elevi de la școlile gimnaziale: „Alexandru Depărățeanu”, „Mihai Eminescu”, „Zaharia Stancu” (Roșiori de Vede) și de la Școala Gimnazială „Anghel Manolache” Scrioaștea, coordonați de profesorii și bibliotecarii lor. Am călătorit prin cuvinte și emoții în mai multe limbi europene, alături de Daniela Tuinete, care ne-a fermecat cu un moment în limba greacă, și de referent Monica Tuinete, cu poezii în italiană.

Finalul a adus un mesaj puternic de unitate și identitate prin poezia „Țara mea” de Ioan Nemițescu, în interpretarea Florinei Carvaci și a lui Tedy Stîngă.

Le mulțumim tuturor celor implicați – elevi, profesori, bibliotecari, invitați și colegi – că au transformat această zi într-o adevărată sărbătoare a limbilor și culturilor. Diversitatea ne unește, iar fiecare limbă învățată este o punte către prietenie, înțelegere și colaborare. Să păstrăm mereu vie bucuria dialogului dintre culturi și frumusețea cuvintelor care ne apropie!

• Alături de comunitate, spunând NU violenței!

La Biblioteca Județeană „Marin Preda” Teleorman, instituție aflată sub patronajul Consiliului Județean Teleorman, s-a desfășurat joi, 2 octombrie, un eveniment dedicat Zilei Internaționale a Nonviolenței, organizat prin Compartimentul de Promovare a Cărții pentru Copii, Tineret și Adulți, împreună cu Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman – Compartimentul de Analiză și Prevenire a Criminalității, Biroul Siguranță Școlară și centrul de informare EUROPE DIRECT Teleorman.

Au participat elevi și profesori de la Colegiul Național „Al. I. Cuza” Alexandria, care au luat parte la prezentări și discuții despre importanța respectului, a empatiei și a dialogului pașnic în comunitățile noastre.

Echipa ED Teleorman a susținut o prezentare cu tema „Ziua Internațională a Nonviolenței – Inițiative și acțiuni ale Uniunii Europene”, subliniind: măsurile europene pentru protecția victimelor violenței; Convenția de la Istanbul și legislația UE; campaniile și programele de finanțare care sprijină combaterea violenței de gen și a violenței domestice; rolul educației și al comunităților locale în promovarea unei culturi a nonviolenței.

Ziua Internațională a Nonviolenței (2 octombrie) marchează ziua de naștere a lui Mahatma Gandhi, simbol al rezistenței pașnice și al luptei fără violență pentru drepturi și libertăți din India. Instituită de Organizația Națiunilor Unite (ONU) prin Rezoluția 61/271 (2007), această zi transmite mesajul central: „Iubire universală, nonviolență și pace”.

Evenimentul a fost o ocazie de reflecție și dialog, dar și un apel la acțiune: să construim împreună o societate bazată pe respect, solidaritate și pace!

• Europa mai aproape de comunitate

Miercuri, 15 octombrie 2025, ED Teleorman a inaugurat un nou punct permanent de informare europeană, de data aceasta la Biblioteca Comunală Poroschia, un spațiu care va fi dedicat promovării valorilor și oportunităților Uniunii Europene în comunitate.

Evenimentul a inclus: *Lecția de informare europeană* – o dezbatere despre noua Comisie Europeană și prioritățile Uniunii Europene pentru perioada 2024–2029; activități interactive pentru elevi, precum quiz-ul Kahoot „Uniunea Europeană” și prezentarea „#ErasmusDays”, realizate de voluntarii noștri – Adelina Maria Oprică și Ionuț Badea; o sesiune de instruire pentru bibliotecarii publici din județul Teleorman.

La activități, au participat elevi de la Școala Gimnazială Poroschia, coordonați de prof. Mara Pârvu și prof. Mioara Tele, cu sprijinul directoarei școlii - prof. Cristina Elena Mihai. Așa cum procedăm la fiecare întâlnire, la final, am premiat cel mai activ elev, distincția fiind acordată Andreei Nicula, elevă în clasa a VII-a.

Funcționarea acestui nou punct de informare europeană a fost posibilă datorită sprijinului oferit de dl Badea Iulian, primarul comunei Poroschia, și de dl Neagu Jean Cătălin, viceprimarul comunei, cărora le mulțumim pentru deschidere și implicare.

Mulțumiri speciale îi adresăm doamnei Doinița Badea, bibliotecara Bibliotecii Comunale Poroschia – un om dedicat profesiei și menirii sale, aceea de a dezvolta interesul copiilor, tinerilor și al întregii comunități pentru lectură și cunoaștere. Un partener implicat și entuziast, căruia îi mulțumim cu drag!

Noul punct permanent de informare europeană este dotat cu un stand și publicații actualizate despre UE și instituțiile sale, disponibile pentru toți cei interesați să afle mai multe despre Europa.

ÎmprEUnă construim o comunitate informată, activă și conectată la valorile europene!

• Bucuria de a fi europeni

ED Teleorman a deschis marți, 21 octombrie, al 12-lea punct de informare europeană permanent, la Biblioteca Comunală Blejești. Am fost primiți cu

multă căldură și ospitalitate de oameni minunați – începând cu dl Narcis Cătălin Pietreanu, primarul comunei Blejești, dna Nicoleta Cenușă, bibliotecar al Bibliotecii Comunale, dl Stroe Mugurel Cătălin, directorul Școlii Gimnaziale Blejești, cadrele didactice ale școlii și dna Steluța Dinaci, bibliotecar școlar.

Evenimentul a continuat cu „Lecția de informare europeană”, în care am discutat despre noua Comisie Europeană, prioritățile UE pentru perioada 2024–2029, precum și despre activitățile pe care ED Teleorman le desfășoară în județ.

În cadrul zilei, am organizat și o sesiune de instruire pentru bibliotecarii publici și școlari din județ, dedicată temelor europene actuale. De asemenea, copiii din clasele a VI-a, a VII-a și a VIII-a au participat cu entuziasm la activități interactive – quiz-ul „Uniunea Europeană” realizat prin Kahoot de voluntara noastră, Adelina Maria Oprică, precum și la prezentarea programului ERASMUS+ și a concursului Euro Quiz, campanie de comunicare și informare anuală derulată de Reprezentanța Comisiei Europene în România, în parteneriat cu Ministerul Educației.

În plus, am vizitat „Spațiul învățării” și secțiunea „Jocuri”, unde ne-am jucat și am învățat, împreună cu invitații noștri – copiii isteți din Blejești – despre ce înseamnă să fii cetățean european.

Totodată, am venit la Blejești cu un stand dedicat publicațiilor europene, amplasat în Biblioteca Comunală Blejești, care își are sediul în Primăria Blejești. Standul a fost dotat cu materiale actualizate despre UE – broșuri, ghiduri, hărți și pliante informative –, iar fiecare participant la activitățile a primit publicații utile despre Uniune. Hărțile ilustrate, pline de informații captivante, au stârnit o curiozitate autentică în rândul copiilor din Blejești, care au descoperit cu bucurie țările și simbolurile Europei.

Elevii ne-au impresionat prin cunoștințele lor solide despre UE, prin curiozitate și energie pozitivă. A fost o discuție frumoasă, sinceră, care ne-a făcut să simțim, încă o dată, bucuria de a fi europeni, oriunde ne-am afla – chiar și într-o comună din inima județului Teleorman...

La final, am oferit un premiu pentru cel mai activ participant, care a mers către Selea Andrei Sebastian, elev în clasa a VII-a, un tânăr curios, implicat și dornic să afle mai multe despre valorile și oportunitățile europene.

Pentru echipa ED Teleorman, această zi a fost una dintre cele mai frumoase întâlniri din ultimii cinci ani de activitate. Mulțumim tuturor celor care au făcut posibilă această inițiativă și au contribuit la extinderea rețelei noastre de informare europeană!

Aurelia BĂRBUȚ